

lammes følelig. Dertil har den været i altfor stærk Fremgang i den sidste Tid: af Lokalbrev og Brevkort befordrede den 1886 i Alt 738,468, men 773,194 i 1887. En lignende Stigning kan muligvis paavises ved de private Byposter i Odense, Aarhus, Randers og flere større Kjøbstæder. Men, skulde imod Forventning Statspostens lokale 3-Dre-Brevkort tilføie dem et Knæk, vilde Tiden være kommen til at tage under Overveielse, om Staten ikke skulde forsøge — hvad allerede en tidligere Indenrigsminister har tænkt paa, og hvad der udtrykkes saaledes i den af et Landsthingsudvalg den 11te Februar 1884 afgivne Betænkning — „at se at komme overens med Indehaveren af Bypostinstitutionen og yde ham et Vederlag for at give Afkald paa den Ret, han nu har til at beholde sin Forretning ubestaaren“ (Till. B., Sp. 1006). Den Gang fandtes kun Kjøbenhavns Bypost, nu flere. Opgavens Løsning bliver vanskeligere med Tiden. Nærmere omtales Byposten nedenfor under XVIII.

Søvrigt indskrænker Udvalget sig til en Henstilling om Ovenstaaende.

V. Fremmede Frimærker som Omsætningsmiddel (Vindringsforslag Nr. 6). Talen er kun om at give en Bemyndigelse, som efter Indenrigsministerens Udtalelse i Samraad med Udvalget næppe vil blive benyttet, saa længe han er Minister. Ikke desmindre mene Forslagsstillerne, at Bemyndigelsen bør indføres i Loven. Samkvæmmet med Ublandet er i stadigt Stigende. Forsendelse af Frimærker i Breve til Afgjørelse af smaa Mellembærende eller til Udførelse af et i Øvrigt i Sedler betalt Beløb, som lettere indlægges i anbefalet Brev (der ikke maa indeholde Møntstykker) end forsendes i Pengebrev eller ved Postanvisning — en saadan Anvendelse af Frimærker bliver efterhaanden almindeligere. Udenlandste Boghandlere kundgjøre nu ofte, at de modtage alle Verdenspostforeningens Landes Frimærker som Betaling, men tilføie, at Afhændelsen ikke er dem let, da et Frimærke jo

ikke kan bruges til Frigjørelse af Forsendelser uden fra det Land, som har udstedt det; deres eget Lands Frimærker vilde derimod være dem fuldgod Betaling og saaledes lette Omsætningen. Mangen Avislæser ser, at der er udkommet et Flyvestrift hos en udenlandsk Boghandler — eller han kunde ønske at eie en Artikel i det fremmede Blad, han læser. Men hvorledes skal han meget hurtigt — hvad der kan være af Vigtighed — komme i Besiddelse af Flyvestriptet eller Bladet? Boghandlerveien er overordenlig langsom. Han kender Ingen paa det fremmede Sted, hvem han tør bede om at lægge det ringe Beløb ud for sig. For et saadant Beløbs Skyld at sende Postanvisning eller bede sig Tryksagerne tilsendte mod Postopkrævning (der desuden ikke kan tages paa Korsbaandforsendelser) er altfor megen Uleilighed. Danske Frimærker tør han ikke sende en ubekendt Boghandler eller Bladudgiver, naar han ikke veed, om de modtages af ham som Betaling. Paa Grund af Vanskelighederne opgiver han som oftest ethvert Forsøg. Kunde han derimod paa Posthuset forsyne sig med Beløbet i det fremmede Lands Frimærker, ja, havde vel endog allerede i Forveien forsynet sig, da vilde det kun koste ham den ringe Uleilighed at indlægge Betalingen (samt Mærke til Frigjørelse af Korsbaand) i et almindeligt Brev, skrive sin Begjæring i dette umiddelbart til vedkommende Boghandler eller Bladudgiver, og lægge Brevet i en hvilkenkomhelst af Statens Postkasser, hvorimod han nu maa gaa Boghandlerveien eller indfinde sig paa Posthuset for at undertaste sig al den med Postanvisning osv. forbundne Uleilighed. Hvad her eksempelvis er sagt om Flyvestrifter og Blade, gjælder naturligvis ogsaa Vareprøver og Alt, hvad der i Øvrigt kan sendes under Korsbaand. Var det muligt fra Posthusene, foreløbig maaste kun i de store Stæder, at forsyne sig med fremmede Frimærker, foreløbig vel kun med nogle af de nærmere Staters almindeligste, vilde derved tilveiebringes et, uden Tvivl snart, meget paastjønnet Omsætningsmiddel. Efterhaanden, som dette